

„СОЦИАЛИСТЪ“

излиза въ Вторникъ и Петъкъ

Редакцията и Администрацията се намиратъ въ СОФИЯ.

Неплатени писма не се приематъ.

Разкопките не се връщатъ

СОЦИАЛИСТЪ

ОРГАНЪ НА РАБОТНИЧЕСКАТА СОЦИАЛЪ-ДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

LE SOCIALISTE

Organe du Parti Démocrate-socialiste des travailleurs bulgares

Adresse: Rédaction
„SOCIALISTE“
Sophia.

DER SOZIALIST

Organ der bulgar. Sozialdemokratischen Arbeiterpartei

Абонаментът се предплаща

За год. лева 10 —

„6 м.“ „5 —

„3 м.“ „2 50 /

За въ странство лева 14

За обявления се плаща по 15 ст. на редъ на 4 стр.

Никакви поръчки, не придружени съ стойността, не се изпълняватъ.

Единъ брой 10 ст.

ИЗЛЪЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

„ДЕНЬ“

X—XI и XII кн.

СЪДЪРЖАНИЕ:

- I. Въпросътъ за селенитѣ, отъ Фр. Енгелсъ.
- II. Видѣния (Разказъ) отъ Бродникъ
- III. Стихотворения отъ Н. Вайвъзовъ и Д. И. Поляновъ.
- IV. Сила и насилие, отъ Г. Плехановъ (прев. отъ нѣмски).
- V. Последния романъ въ живота на Лассалъ, отъ В. К. (продължение)
- VI. Биология и социология, (Преводъ отъ Ромжиски).
- VII. На почивка (разказъ) отъ Уйда (преводъ)
- VIII. Разлагающа и възбуждающа се България (край отъ К. Р.)
- IX. Дѣятелността на руското общество за народното свѣстивание отъ Р. А.
- X. Искуство за народа, отъ И. Морозовъ (прев. отъ И. Наумовъ.)
- XI. Последния романъ въ живота на Лассалъ (край) отъ В. К. прев. отъ К. П.
- XII. Писма изъ Русия: М. М. Ковалевски, неговитѣ възпоминания и мнението му за французскитѣ работи и съчинението на Лаврова: „Опытъ, историческыя мисли“.
- XIII. Писмо отъ Швейцария Драмата на Г. Хауптмана: „Тякачътъ“ отъ К. П.
- XIV. Социаленъ прегледъ отъ К. Р.
- XV. Вътрѣшенъ прегледъ.
- XVI. Книжнина. Еволюцията и религията. (Кратки разблѣжки по поводъ книжката на Ферьера, Дарвинизмъ).

сказки

години

и отъ ма

биль и са

да се званъ

триста години

Но избирателната система.

Що преди единъ мѣсець и повече се да се званъ мѣла, че г. Стоиловъ, министръ на вътрѣшнитѣ работи, ималъ „похвалното“ намѣрение да се отнесе, а споредъ други, вече билъ се отнесълъ, до Окр. Постоянн Комиссии и Гр. Общ. Управления съ предложение да си искажали тия компетентни учреждения „просвѣтеното“ мнѣние, като какви промѣнения би могли и трѣбвали да станатъ въ съществуващата днесъ избирателна система.

Още тогава, при прѣсванието на тази „приятна“ мѣла, ний открито искажахме нашето не веднѣжъ искажвано мнѣние по този важенъ въпросъ, а именно, че избирателната система у насъ трѣбва да претърпи едно коренно измѣнение и то въ смисълъ прогресивна, въ смисълъ, явно благоприятствующа и гарантирующа безпрепятственното проявление на суверенната воля на избирателитѣ. Въ сжщото врѣме, обаче, имайки предъ очи неотколѣпното минало, ний дързнахме да искажемъ извѣстно съмнение въ чистоплътността на г. Стоиловата инициатива.

Че нашето съмнѣние бѣ напълно основателно, доказва се както отъ всеизвѣстния фактъ, какъ самъ г. Стоиловъ и колегитѣ му упражниха избирателния законъ преди година, така и отъ прѣсното обстоятелство, какъ днешнитѣ носители на новата ера, г. Стоилови поклонници, на всѣка крачка се мъчатъ да се освободятъ отъ влиянието на избирателитѣ си. Едно трето доказателство е още по прѣсното обстоятелство, че отъ прѣсванието на „приятната“ мѣла до днесъ се измина сумма врѣме и сесията вече наближава, а г. Стоиловъ все още продължава да събира мнѣнията на Окр. Постоянни Комиссии и Гр. Общ. Управления.

Мѣжду това, мнѣнието на правителството и намѣрението му по такъвъ жизненъ въпросъ, какъвто е въпросътъ за реформирането на избирателната наредба, вече отколѣ трѣбване да стане достойно на общественото мнѣние. Итъкъ, ний не можемъ да разберемъ, какво друго значение могатъ да иматъ прѣсканитѣ мѣлви, ако не само даване предлогъ на в. „Прогрессъ“ приятно да „предкусява“, а в. „Миръ“ сърдечно да ржкоплекса“.

Ето защо имайки предъ видъ поведението на правителството и онова на органитѣ му, ний никакъ нѣма да бждемъ изненадани и очудени, ако идущата сесия, подъ видъ на законъ за изборитѣ, се внесе и, разбира се, съ ржкоплѣскания приеме нѣкое кияво, но итъкъ доста ползувито за днешнитѣ управници недосече и на мѣсто реформа на избирателната наредба, българския народъ отново бжде ошастливенъ съ нѣкоя нова форма на избирателна комедия.

Ний имаме силно основание да вѣрваме въ това, тъй като днешнитѣ управници и тѣхнитѣ поклонници въ нищо не отстъпватъ на миналитѣ, щомъ дойде работата да се повърши нѣщо покрай волята и желанието на избирателитѣ и народътъ. Отъ друга страна, ний живѣмъ на земята, и поради това доста ясно свашаеме губернаторското положение на г. г. „народнитѣ“ избранници, по-големата частъ отъ които се промъкна въ Нар. Събрание съ хитро скроена измама, която вече почва да излиза на мегданъ и купъ примамливи обѣщания. Збѣднованието на които е непроходима тайна даже на тѣхъ самитѣ. Ето защо, ний тъй сжщо добръ разбираме и тѣхната очевидна заинтересуваностъ въ сѣдла а на избирателната система — заинтересуваностъ, разбира се, отъ чисто лично естество: за прѣтвяване и ограждане себе си отъ възможния контролъ на избирателитѣ отъ една страна

и рязание дълго, безпрѣпятствено властвование — отъ друга. Най-сетѣ, като свашаеме всичко това, ний сме готови да допуснемъ известна реформа отъ тѣхна страна — съ какво се дявола не шегува? — но при всичко това, не можемъ, и тукъ да не искажемъ нашето съмнение — въ готвенитѣ за избирателитѣ облаги. Възможно е, напр. мѣстата на шайкитѣ, полицията и даже артилерията да се заематъ отъ къси, лаконически параграфчета, въ които се ясността на майски денъ да си вижда и по-отрано предрича, кой трѣбва да бжде избранъ, възможно е така сжщо гюрултията и безрѣдницата, които обикновенно красятъ нашитѣ избори да отстъпятъ мѣстото си на нѣкоя сложна и тържественна церемония — всичко това е възможно: въ това отношение, българскитѣ управници иматъ цѣлъ конъ юрнеци задъ гърбътъ си, но да турятъ единъ истински редъ въ изборитѣ, да създадатъ една истинска избирателна наредба, която да гарантира волята на избирателитѣ — това тѣ не сж въ състояние да направятъ, това надминава и надрасва тѣхнитѣ желанія и интереси. Та и смѣшно е, най-сетѣ да очаквашъ нѣкаква избирателна реформа отъ хора, които въ едно и сжщо врѣме вършатъ двѣ нѣща: ту прѣскаятъ приятни мѣлви за реформи, ту гоцаватъ българския народъ съ монархическа риторика. Днесъ изисканно сладкодумие за самодържавие, подкрѣпено отъ колосалнитѣ умове на Начевичъ, Стоиловъ и Величковъ, утрѣ сжщитѣ колосални умове чрезъ Окр. управители събиратъ мнѣнията на Окр. Комисии и Общ. Управления, като какви реформи могатъ да се направятъ въ избирателната наредба.

Между това, ако не пълна реформа, то все пакъ извѣстни цѣлни подобрѣния могатъ да се направятъ при днешната буржуазна наредба. Ний вече не веднѣжъ сме поменували за тѣхъ. Ще споменемъ за нѣкой отъ тѣхъ и този пътъ.

1). Уголѣбяване числото на избирателнитѣ центрове и подраздѣлението имъ на секции.

Това ще даде възможностъ на избирателитѣ съ по-малка загуба на врѣме и средства да упражнятъ волята си.

2). Строго пазение тайната на гласоподавателя.

Това ще тури до нейдѣ край на разнитѣ влияния отъ правителството и силнитѣ на денътъ като заплашвания, закарпавания и пр.

3). Реални мѣрки противъ фалшифицирането на бюлетинитѣ и злоупотреблението съ тѣхъ.

Това ще има за цѣлъ да прѣсѣче възможността да се натѣпкуватъ урнитѣ съ бюлетини, по отрано приготвени въ Окржжитѣ управления.

4). Реални мѣрки противъ нарушението свободата на агитацията, събранията и право за протестъ още въ денътъ на изборитѣ.

5). Гаранция за личната свобода и неприкосновеностъ въ врѣме на изборитѣ.

Това сж горѣдолѣ точкитѣ, които би могли да влѣзжтъ въ основата на закона за изборитѣ.

Като послѣдна точка може да се вземе и резорганизацията на правителствениитѣ шайки. Тя може да стане и началото на всичкитѣ начала, ако днешнитѣ управници наистина имаха при сърдце подобрѣнието на избирателната система, по както казахме, тѣ иматъ твърдѣ малко интересъ въ това. За тѣхъ всичко интересъ тѣли въ парализиране проявлението на народната воля, а тъй като това парализиране не може вече да става съ срдствата, които се прилагаха до сега и които никъкъ не се съгласяватъ съ „новата ера“, то на мѣсто тѣхъ на сѣдната ще се яви хитро нареденъ законъ, въ който ницитѣ духомъ ще видятъ подобрене, по тѣзи, за които днешнитѣ управници и тѣхнитѣ „интелигентни“ избранници не сж terra incognita, ще видятъ само нова форма, подъ която българската буржуазия ще мъчи и мами народа.

Краснорѣчиво доказателство за това е петнадесетъ годишния политически животъ на България, животъ пълненъ съ измама и насилие. Да вѣрваме въ противното, да вѣрваме, че днешнитѣ управници ще направятъ едно приятно изключение значи да приемемъ, че Начевичъ е прѣстаналъ да лѣже, Стоиловъ да фанфаронствува, Величковъ да изунтствува и Петровъ да интригува, значи да приемемъ, че книжницитѣ, фарисейтѣ и лицемеритѣ отъ „новата ера“ могатъ да се промъкнатъ презъ иглени уши и да влѣзжтъ въ рай!

До такъвъ абсурдъ, вѣрваме, и Маджаровъ на да ли би стигналъ, при всичко че той вече стигна и даже надмина прѣдшественника си, тъй нарѣчената гордостъ на България, Свирчо I.

Другарь.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

— Централний комитетъ на партията е испратилъ на скоро писма до другаритѣ ни въ нѣкои градове. Свѣденията, които комитета иска чрезъ тѣзи писма, сж много важни; тѣ се касаятъ до нѣкои въпроси по мѣстнитѣ партийни организации и вѣрваме, че помѣнатитѣ другари ще побързатъ съ отговоритѣ си.

— Нѣколко работници печатари въ София сж напечатали едно възвание къмъ другаритѣ си печатари, въ което се говори за отслабването на онова единство, което съществувае между тѣхъ по време на всеобщата стачка. Възванието подканя софийскитѣ печатари изново да стегнатъ яко връзкитѣ на своята солидарностъ, като родни

братя да си подадът един другиму ръка и да не оставят да загива започнатото от тях хубаво дело: *обща борба за защита на интересите си*. И наистина, между софийските работници печатари като че ли отслабна онзи задружна подкрепа, с която те можеха да стряснат софийските капиталисти печатари. Поради своята ялга солидарност преди няколко месеца те бяха силни: те накараха даже и господарите да си съставят клуб, те ги принудиха да приемат даже в някои печатници осмочасовата работа. А сега? Сега поради отслабването на тяхното единство те изново стават безсилни и изново господарите въ някои печатници сж захванали да не плащат редовно, да не заплащат извънредните часове и да нарушават далените си обещания. Възвизането кани печатарите сж готовност да се явят на едно събрание, което скоро щѣло да се свика. Ний от своя страна се надѣваме, че софийските работници печатари, водими от своите общи интереси, въ голѣмо число ще дойдат на туй събрание. *Напредъ и никога назад!* — това е работническия левизъм.

— **Свободата на митингите.** Споредъ чл. 28 отъ основния законъ на България—конституцията, митингите сж напълно свободни; гражданите иматъ право винаги да се събиратъ подъ открито небе или въ здание да разискватъ всякакви въпроси и да взиматъ рѣшение. Но отъ десетина години насамъ този членъ отъ конституцията, както всички други които се отнасятъ до правата на народа, е съспендиранъ отъ властующите. Сегашното правителство слѣдва по стѣпките на Стамбуловото; то не допуща да се свикватъ митинги противъ него. Напоследѣтъ въ Пловдив то е поискало да устрои стамбуловски митингъ за растуриането на тамошния градски съветъ. Но гражданите се помъчили да устроятъ единъ истински митингъ. Полицията недопуска. Няколко агенти провокатори, плащани отъ хазната ваганти, се вмѣсватъ и съпсувачи искатъ да дигнатъ скандалъ; това е вече достатъчно: цѣла стражарска конница се хвърля въ множеството, както на 18 Май въ София и започва съ голи шапки да бие гражданите за да въдвори „реда и тишината“. Митинга не станалъ.—Свободата на събранията е едно отъ най свѣтитѣ права на гражданите и работниците трѣбва да го защитаватъ съ всички сили отъ властующите свобододубици.

— **Княжеските разходки** непрекъснато слѣдватъ една следъ друга. Отъ София до Виена, отъ Виена до Парижъ, отъ Парижъ до Кирлсбатъ отъ Кирлсбатъ до Виена, отъ Виена до София, отъ София до Пловдивъ, отъ Пловдивъ до София, отъ София до Руссе, отъ Руссе до Евксиноградъ, отъ Евксиноградъ до София, отъ София до Евксиноградъ. Въобщо княза е единъ голѣмъ любитель на разходките и, както се вижда, той бърза да се възползува най добри отъ лѣтото, тъй като зимата не спори на разходки. Оня денъ едва що бѣше пристигналъ въ София, отъ Евксиноградъ, сега изново е замислялъ за лѣтния си дворецъ край Черно Море. Ний не бихме имали нищо противъ тѣзи разходки, ако за тѣхъ се заплащаше отъ князя на княза, тъй като никой нѣма да откажи, че княжеските разходки се правятъ за удоволствието на самия князь. Но те се заплащатъ отъ народната кесия и струватъ десетки и стотина хиляди левове; те биха били тъкмо на мѣстото си, ако се даваха за издържане на бѣдни ученици, за немощни старци, за поевфеняване на лѣкарската помощъ, или се поевфеняха таксите по желѣзницата за търсящи работни работници и т. н. Но щомъ ний поискаме нещо за работния народъ, мазните наши провинци каватъ „нѣма пари!“ Да, пари има само когато трѣбва да се прахосватъ на вътъра.

— **7,235 398 лева** сж похарчили и има да поарчатъ тѣзи година общиятѣ съвѣти на окръжните градове въ България, безъ да се гледатъ дефицитѣ на някои съвети. При толкова много пари, много малко се употребяватъ за даване медицинска помощъ на работното население за здравствено подобрене на градовете и др. Софийската община напр. има дефицитъ т. е. похарчила е и има да похарчи 45 0960 лева повече отъ бюджета, а при това цѣлия Ючъ Бунаръ, гдѣто има най голѣма нужда отъ подобрения е потъналъ въ вода и работниците мръгъ отъ разни заразители болѣсти и отъ лошите жилища. Буржуазната харчи тѣзи 13—14 милиона за заплати на кметове и помощници, за разни безполезни и луксозни работи, за организиране на пайки по избирателъ, за празненство, за посрѣщане и испращане на министри и князе, даже и за букети на княза. Тя ги пилѣе за свой луксъ и обогатяване, макаръ и да ги събира пара по пара отъ испразнената кесия на пропадналия запалъчии и безимотни работници.

— **Подстрекателите на полицейските произволи** т. е. хората отъ „народната“ иматъ единъ особен начинъ на отмъщение, колкото дръбнавъ толкова и смѣшенъ. Думата е за полицейското клѣпало в. *Миръ и в. Ст.-Павлина*, органътъ на всеизвѣстния обирачъ на затворниците. Отъ начало тѣзи вѣстници ни се испращаха въ замѣна. Отъ какъ ний помѣстихме въ *Социалист* някои твърди горчиви статии и антрефилета

противъ шпионите, продажниците и подли натури, които пишатъ въ тѣхъ, в. в. *Миръ и Ст.-Павлина* престанаха да ни се испращатъ въ замѣна. Демекъ бай Михаловичъ около тѣзи справочки за политиката листове се разсърдилъ на насъ Има хасъ тия герои на мърчината да сж очаквали отъ насъ да ги галимъ. . . .

— **Отъ много мѣста** получаваме оплаквания отъ гражданите за онова подигравание съ достоинството на войника, което търпи той като вѣстовой. Защитникътъ на отечеството се принуждава да мие прозорци, да пере пеленигъ на офицерските дѣца, да слѣдва изъ улиците и носи шалѣтъ и кошницата на някои надута като коркой офицерска госпожа. Споредъ военните устава и правилници коронованите готовановци сжко сж *войници*. Какво би било, ако единъ такъвъ коронованъ и позлатенъ „войникъ“, върѣлъ пазаренъ денъ омѣдренъ пристѣпаше слѣдъ някои „афицерша“ и носеше кошницата съ месо, зарзаватъ и джигеръ за котлети? Цѣлъ свѣтъ би се стекалъ да гледа, но сега треста въ тови шетатъ само изъ софийските улици и никой не обръща внимание.

— **Комитетътъ за отпразднуването** 25 годишния юбилей на поета г. Ив. Вазовъ е пушилъ покана за събирание помощи, отъ които щѣлъ да се купи сребреникъ вънецъ за да се поднесе на г-на Вазова. Това ще бѣе единъ хубавъ знакъ за отличие. Г-нъ Вазовъ поднесе на руския царъ златенъ вънецъ, а нему ще поднесжтъ единъ сребреникъ. Ако руския царъ цѣни тѣква поети на царизма като г. Вазовъ, той сжко ще вземе участие въ пописката. Въ такъвъ случай вънеца ще има още по пълното значение, а тържеството за отпразднуването на 25 годишнината ще бѣе хасълъ *народно*.

— **Създадените напоследѣтъ** „търговско индустриални камари“ не сж народни, а чисто капиталистически учреждения. При все това за тяхното издържане малките търгозци и занаятчи сж подложени на единъ новъ данѣкъ отъ 10% върхунина, който смѣтнатъ горѣ долу, възлизатъ на 250—300,000 лева. Когато на капиталистите трѣбватъ пари, те много лесно ги намиратъ; но те никога не ги вадятъ отъ джеба си, а винаги събличатъ по слабите, съ помощта на държавната сила които иматъ въ рѣцѣте си.

— **„Народна библиотека“**. Подъ това название е започнато въ Разград издаването на цѣлъ редъ популярни книжки отъ разни клонове отъ книжницата. Всяка книжка струва само 25 ст. Първиятъ на бидъ отеката е „Вспоминая за Н. Г. Чернишевскій“ (съ портрета на Чернишевскій). 66 стр. хубавъ печатъ. Книжката е отъ малкъ форматъ. Дѣставя се отъ книжарницата на г. Христо Килибарски въ Разградъ.

По поводъ на една сказка.

Въ брой 169 на Варненския в. *Черно-Море* срѣщаме слѣдующето антрефиле:

— „Едно хлапе, на име Кръстю Раковски трѣгнало изъ България да проповѣдва кръстоносенъ походъ срѣщу *Россия* и българските *русофили* (защо като пишете *Россия* не пишете *россофили*, което волно преведено отъ френски ще рѣче любители на запрѣли конѣ?). Това хлапе държало въ тѣзи смисълъ една сказка и въ нашия градъ минѣлата недѣля, на 30-й Юний и, както казватъ, направило тъй да се рѣче „на пухъ и прахъ“ *русофилите* и *Россия* съ аргументи, които отъ тринадесетъ години се проповѣдватъ отъ *неприятелите на славянството* и отъ маджарствующи хлапета като това хе именуемо Кръстю Раковски, което по между ни да е рѣчено, било още и социалистъ! Социалистите ужъ и те се бориха съ насъ заедно толкова години противъ Стамбуловата тирания, а това хлапе трѣгнало сега да ни проповѣдва, че спасението на България лежало въ оная политика която слѣдваше испосѣчени тиранинъ. Подлостъ какваго е способна да върши само една подобна тваръ“. Лагинската пословица казва, че левтъ е по знатъ по нощетѣ си, но тъй като въ България по единъ необяснимъ капризъ на миротворчеството намѣсто левовъ имаме тахтаби то латинската пословица побългарена е че тахтабата се познава по вонята си. Начинътъ, по който е написано горното антрефиле, говори убедително, че то е излязло изъ подъ енергическото и остро перо на г. Бобчевски. Въ какво обвива г. Бобчевски сказчика? Първо г. Б. твърди че сказчика проповѣдвалъ, че „спасението на България лежало въ оная политика, която слѣдваше испосѣчени тиранинъ“. Политиката бива вътрѣшна и вънѣшна. Коя политика на Стамбулова е проповѣдвалъ сказ-

чика? Очевидно е, че не вътрѣшната, защото, ако би проповѣдвалъ вътрѣшната политика на Стамбулова сказчика щеше да се нареди въ редоветѣ на „Народната“. Но сжко тъй сказчика не е проповѣдвалъ нито вънѣшната политика на Стамбулова по тѣзи проста причина, че Стамбуловъ се е опиралъ на тройния съюзъ и особено на Австрия, когато на социалистите е еднакво отвратителенъ както двойния съюзъ тъй и тройния, те сж както противъ Невския деспотъ тъй и противъ Виенския монархъ. Дѣйствително Стамбуловъ мразеше *Россия* както я мразимъ и ний социалистите, но ний мислимъ, че тѣзи умраза на Стамбулова не бѣше свързана съ някои начала и убеждения, а защото тя отговаряше и подѣржаше неговите лични егоистически и властолюбиви интереси. Освѣтъ това, Стамбуловъ въ своята умраза смѣсваше руската дипломация и руския царизмъ съ руския народъ и съ руската демократия. Ала ний социалистите правимъ едно основно различие между русското правителство и руския народъ. Колѣко нашата умраза е по голѣма къмъ русското правителство, толкова по силни сж нашите симпатии къмъ руския народъ. Ищко повече: ний твърдимъ и проповѣдаваме, че спасението на европейската цивилизация и европейския прогресъ ще дойде отъ изтокъ, него ще донесе руския народъ. Да! само, когато послѣдния строши веригите на срамното робство, на което сж го обрекли неговите царе, когато по широката руска земя се разнесе екотътъ на волното слово а на мѣстото на хищния двуглавъ орелъ се развѣе знамето на свободата съ фригийската шапка, само тогава европейската демократия ще може да види окончателната си смѣтка съ своите малки и голѣми царе, какго и съ свърѣмнената експлоатация на ска економическа наредба. Защо, — защото нете това г. Бобчевски — *Россия* не само още плашва всеобщия миръ, но тя е прѣна всеобщия прогресъ. Ний твърдимъ, Стамбуловъ това не е разбиралъ. Но

бирате ли това? Не! И въобще „колко нѣща има между небето и зѣмлята“, които не могатъ влезе въ вашето приставско миротворчество! — Че ний не сме проповѣдали вънѣшната политика на Стамбулова, става ясно още отъ това, че до като Стамбуловъ се обяви противъ *Россия* преди 7 години, международната социалистическа партия, къмъ която ний се гордѣемъ че принадлежимъ, е осѣдила руския царизмъ на една непримирима умраза още отъ първия моментъ на своего съществуване, значи *още преди 40 години*. За умразата си къмъ царска *Россия*, българските социалисти говориха общо: щомъ се появила, свидетелство за което е рѣчта на технигѣ делегати на Цорихския конгресъ, колекциите на „Работникъ“, „Другаръ“, „Социалъ-Демократъ“ и „Денъ“. Едновременно ний се борихме противъ Стамбулова и противъ *Россия* и това въ силата на единъ сжщъ принципъ. Ний социалистите имаме убеждения и до край ний вървимъ съ нашите убеждения. Така, когато се борехме съ Стамбулова ний си казахме: „ний не се боримъ съ Стамбулова, за да доведемъ *Россия*; ний не се боримъ противъ една тирания за да я замѣстимъ съ друга за това: на позорния стълбъ както Стамбуловъ тъй и руския царъ!“ Защото, ний сме противъ тиранията въобще затова сме и противъ *Россия*. — Въ сказката, за която е думата името на Стамбулова е помѣнато единъжъ и то така, щото това е достатъчно да се запущжъ цѣлѣтѣтѣ устава г-нъ Б. Известно е, че единъ отъ аргументите за помирението съ *Россия* е страхътъ отъ нейната сила. По поводъ на това сказчика каза горѣ долу слѣдующето: „аргументъ ли е това? ако въ основага на човѣшките убеждения лежеше страхътъ никакъвъ напредѣкъ не би билъ възможенъ до сега. Въкога е имало силни, които задаватъ страхъ и ако ний слѣдахме рецепта на *русофили*гѣ никога тѣзи силни нѣмаше да паднатъ. Ако частно ний българите слѣдахме съвета на *русофилите* никога Стамбуловъ нѣмаше да падне и т. н.“ . . . Ясно ли е за г-нъ Б., че въ една

сказка гдѣто се помѣщава подобно нѣщо не може по никакъв начин да се проповѣдва „политиката на испосѣчений тиранинъ“? По всичко се вижда, че г. Б. пише за сказката по слухъ а между това ако той се рѣшава да искава такива радикални сжидения по сказката неговото мѣсто бѣше тамъ не да се занимава съ низки интриги и клевети противъ варненскитѣ народни учители. На и освѣнъ това *възрастния* г. Б. би научилъ доста полезни нѣща за себе си частно и послѣ не би написалъ толкова много глупости и неелепости въ толкова малко редовѣ.

Когато г. Б. твърди че сказчика проповѣдвалъ „политиката на испосечений тиранинъ“ каза една лъжа. И той е казва съзнателно.

А това с една стара интересна лѣсича маневра, която вече никого не може излъга. Знайно е, че единъ крадецъ който бѣга за да го не уловятъ вика: „дръжте крадеца“ и когато публиката захваща да го пи неществуващия крадецъ истинския се скрива. Сжщо така Бобчевски вика: дръжте новитѣ стамболовисти. а въ това врѣме истинскитѣ нови стамболовисти глѣдатъ да се скриватъ. Защото, какво е „Народната Партия“ ако не ново издание на „Народно Либералната“? Що е Бобчевски ако не едно ново издание на Свирча? Той не само проповѣдва, но прилага на дѣло „политиката на испосѣчений тиранинъ“. Кой не знае неговитѣ ивтимни отношения съ тайнитѣ фондовѣ, кой не знае, че той и неговитѣ сподвижници сж организирани шайки по градскитѣ избори въ Варна, че той интригува тайно и нападале явно варненскитѣ жители, защото не искатъ да водятъ „политиката на испосечений тиранинъ“ която е и неговата.

Г. Б. пише още, че аргументитѣ, които сказчика превелъ сж проповѣдали отъ триста години отъ *противниците на славянството* и отъ *маджарствующитѣ хлапета* какъвто бѣл и самия сказчикъ. Интересно било би да се знаятъ кои сж тѣзи „проповѣдвани отъ триста години аргументи“?

Г. Бобчевски говори за нѣкакви противници на славянството. Какво разбира той подъ това? ако за противници на славянството той счита тѣзи правителства, които завладяватъ и подчиняватъ славянски земи то такива противници има доста. Напр. Австрия, Пруссия, Турция. Но правителствата на тѣзи страни владеятъ и други раси напр. Австрийцитѣ владеятъ италианци, прусситѣ — французи и турцитѣ гърци и арменци. Значи, тѣзи държави не сж само противници на славянството а въобще на *свободата на народитѣ*. Нека нарѣчемъ тѣзи държави и противници на славянството. Обаче, къмъ тѣхъ трѣбва да прибавимъ още едно правителство, подъ игото на което пшкатъ петъ милиона славяни — поляци, което влѣзвѣ въ прѣговори съ Наполеонъ I въ Тилзитъ и по-послѣ съ Карла X да отстъпи на Франция Западна Европа а за себе да задържи Источна Европа съ обитающитѣ я славяни; сжщото правителство предлагаше по-късно на Метерниха, Австрия да окупира Сърбия, Босна и Романия, а то да окупира балканитѣ. Това хищническо правителство, този „врагъ на славянството“ не е никой други освѣнъ *руския царизмъ*. Но вий на всѣки редъ отождествявате това правителство и на всѣки редъ вий подписвате смъртната присѣда на славянството. Защо вий тръсатъ между социалиститѣ противници на славянството, когато такива сж *само русофилитѣ*? ако ли пъкъ подъ приятели на славянството трѣбва да се разбиратъ приятелитѣ на свободата на народитѣ, то такива сж *само социалиститѣ*.

Г. Б. говори още за „маджарствующитѣ хлапета“. За сега като „маджарствующи“ у насъ сж познати Горбановъ, Бобчевъ и други шефове и подшефовѣ на „Народната“ — чербера на която въ Варна е г. Бобчевски, които посрещатъ и испращатъ маджарскитѣ туристи.

И вий познаваме маджари и вий протегаме на маджари дружеска и топла ръка, но на такива маджари, които пешенския кабинетъ на драго сърце би размѣнилъ съ

васъ. О какво щастие би било за него да можеше да ви направи унгарски поданници а тѣхъ български! Тѣзи маджари, които вий акламираме тѣ сж социалисти.

Варненския хитрецъ Г. Б. иронизира като казва, че сказчика билъ направилъ русофилитѣ „на пухъ и прахъ“. Да се правятъ русофилитѣ на прахъ, нѣма нужда, защото тѣ отдавна сж „прахъ“ и достатъчно бѣше да завали дѣждѣтъ на книжескитѣ и министерски благоволения за да се преобърне прахътъ въ най отвратителна калъ.

Въ крайтъ на антрефилето Г. Б., вижда се замисленъ въ нѣкои нови интриги, испустиналъ слѣдующата несъобразностъ: „Подобно, какъто е способна да върши само една подобна тваръ“! Заподоб. неглѣд. отпрѣди си г. Б. заслужилъ би едно примерно наказание ако не бѣше едно нѣщо: извѣстно е че *Черно Море* минава за най глупавъ български вѣстникъ, а неговий редакторъ, „помежду ни да е рѣчено“, за единъ полууменъ човѣкъ. Това е едно голѣмо нещастие за да прибавяме къмъ него ново.

К. Р.

ПАРТИЙНОТО НИ ДВИЖЕНИЕ

Казанлъкъ. Къмъ 15 Юний т. г. казанлъшката социал-демократическа група е броила около 20 члена, което чисто често се измѣнява поради отхожданиято и дохожданиято въ градътъ на нови другари. Въ състача на групата влизатъ работници, запаятчи, нѣкои учители и лица съ свои собствени професии. Съгласно организационния уставъ на партията, вноска въ месечната каса сж възлизали до 44 л. на месецъ. О тѣ юний м. г. до 2) юний т. г. сж постъпили отъ редовни вноски, отъ помощи и отъ издѣлните романи. „Слѣдъ сто години“, 1052 л. 20 ст. До 18 май м. г. тѣй като не е било възможно въ Казанлъкъ по открита социалистическа агитация, групата се е задоволявала съ вечерни или двучетни събирания, главната задача на които е било приготвяне на партийни пропагандисти и организатори. Но слѣдъ тѣзи лѣта, съ настѣналото слабо измѣнение на политическитѣ условия, започна се агитацията за отваряне на единъ работнически клубъ. Да не би такъв едно дѣло да умрѣ още въ самото начало, другаритѣ не сж робили не приобщаватъ.

Клуба се основа въ началото на тази година. При откриването ималъ около 20 члена, сетѣ тѣ сж увеличили до 68 исклучително работници и запаятчи. Въ клуба себѣта вечеръ клубътъ има събрание; държатъ се раски, прочити, декламации и разискване на разни работнически въпроси. Въ празнични и недѣлнични дни клубътъ е отворенъ за четение. Издържа се той отъ месечни вноски по 40 ст. на всѣки членъ. Миналата година казанлъшката партийна група е взела участие въ законодателнитѣ избори. Нейния кандидатъ е билъ другарътъ Возвелиевъ; за другъ кандидатъ се приелъ извѣтний журналистъ г. Г. Кърджиевъ, който се подписалъ подъ програмата на групата. Агитацията се почва късно, 3—4 дена прѣдъ изборитѣ, при все това кандидатитѣ на групата сж получили 650 гласа, а въ градската секция нашия другаръ е получилъ повечето гласове. Причината за нещѣлната сполука е въ неподготвеностъ селскитѣ избиратели въ околнята, за това и въпросътъ съ селската социалистическа агитация особено занимава казанлъшкитѣ ни другари. Изобщо много наши другари отъ разни градове могатъ да взематъ добър примѣръ отъ добрата организация и вѣстпателната дѣятелностъ на казанлъшката партийна група.

София. На 6 т. м. групата има редовно събрание. Тури се на разискване въпросътъ за нашата пропаганда въ Сърбия. Понече отъ 10 души другари вземаха думата по този толкова важенъ въпросъ за социалдемократическото движение въ най голѣмия градъ на България. Отъ разискванията другаритѣ дойдохъ до слѣдующитѣ заключения: 1) Да се свикатъ по често работнически събрания; 2) да се води една по широка пропаганда за сдружаването на работницитѣ, понеже безъ сдружаване тѣ немогатъ да направятъ нито една крачка къмъ подобрѣние на своето положение; 3) да се даватъ по възможностъ литературно-музикални вече инки; 4) Всѣки отъ другаритѣ ще сломага споре съ силитѣ си за распространението на в. *Социалистъ* въ София. Тѣй като въпросътъ е твърдѣ широкъ, разискванията по него се отложиха за идущето събрание. Сюрѣдъ правилника на групата редовни събрания станатъ всѣки лѣвъ недѣли, за това се рѣши презъ това врѣме да се свикватъ извѣрѣдни незадѣлжителни събрания, цѣлѣта на които е, разискване на разнитѣ страни на нашето учение, взаимно самообразование и приготвяне на агитатори и организатори, било разискване на въпроси, които трѣбва да се внесатъ въ едно отъ редовнитѣ събрания на групата.

ВЪ ВОЙСКАТА.

Безплатни слуги.

Тѣзи слуги сж вѣстовитѣ, които слѣдъ като служатъ нѣколко мѣсеци въ строя, изваждатъ се отъ тамъ и се пращатъ да служатъ на офицеритѣ и на тѣхнитѣ семейства. Такива вѣстови има около 2100 човѣка, (спорѣдъ числото на офицеритѣ); за всѣки единъ отъ тѣхъ годишно държавата харчи най-малко по 400 лева. Така щото отъ г рба на работния народъ се взематъ 840000 лева за издържанieto на слуги за офицеритѣ. Ако при това работнитѣ рацѣ на тѣзи 2100 човѣка, бѣха употребени въ полезенъ трудъ, биха изработили двойно повече отъ това, което се харчи за тѣхъ.

Много пжти вий сме писали за мизерното положение на тѣзи слуги въ войнишки дрѣхи, съ които господата офицери и господжитѣ имъ се отнасятъ като съ роби.

Тука вий нѣма да се впускаме да описваме тѣзи страна на войника-слуга; вий само запитваме на какво основание се взематъ синоветѣ на работния народъ за войници, а сетѣ се употребяватъ за слуги. Преди всичко назначението на войника не е да слугува на барини и барини да пере дѣтвински целени и мие ссждове, а да служи на отечеството си за което отъ рано му се туря главата въ горба. А слѣдъ това никой законъ не предвижда слуги за офицеритѣ, това произволно се допуца отъ военнитѣ голѣмци, които за свои лични нужди се ползватъ отъ робското положение на войника.

Самото отдѣляние на 2100 войника отъ назначението имъ и употребяването имъ за слуги показва, че тѣзи хора сж зеде, и безъ тѣхъ войската може, така щото би се намалилъ съ 2100 човѣка излишни и една икономия отъ около 840,000 лева.

Ще каже нѣкой поклонникъ на полковничкитѣ мундири, че вѣстовитѣ сж необходими въ военната организация за съобщения и предаване на распорѣданията. Това е едно голѣмо глѣдъ като всѣки знае, че вѣстовия друга работа не върши, освѣнъ прислужва въ къщи и изпѣлнява прицѣвкитѣ на офицера и офицершага. При това назначаватъ се други войници за предаване на заповѣди и распорѣдания, когато вѣстовитѣ си оставатъ само слуги.

Изобщо милитаризмътъ е едно чудовище, което безъ никакво ограничение, безъ никакъв срамъ отъ неговитѣ поддръжатели, както подкосява живота, убива здравиего и човѣшкото достоинство на човѣка, така и безсмисленно спестената пара на работника.

Г. Н.

Пишатъ ни отъ:

Бѣлово. Татаръ-Пазарджикския архирейски намѣстникъ дошелъ тукъ да поучи паството, и, спорѣдъ предписанието на владѣитѣ, захваналъ най напредъ отъ социализма. Разни глупости изрѣлъ тѣй прогивъ насъ: социалиститѣ сж такива и онакива, искатъ да „дѣлѣтъ“ и т. н. Като захвана да говори за дѣла, вий помислихме, че архирейския намѣстникъ говори за нашия лѣдо поплъ, неговъ добър пригелъ; вий не сме чували отъ устата на социалиститѣ да казватъ, че искатъ да „дѣлѣтъ“, а пъкъ нашия поплъ отдавна е хвърлилъ око на черковнитѣ мѣста около черквата и на черковнитѣ ливади и какъ — какъ иска да ги „дѣли“ т. е. да ги ограби за себе си. За да се утъмки работата по лесю, назначили за черковни настоятели все свои брати, братовчеди и кумци. Ако социалиститѣ бѣха дѣши хора, то архирейския намѣстникъ и нашия поплъ щѣха дѣбхатъ първитѣ социалисти и не биха клѣветили противъ социализма.

Силистра. Изъ тукашнитѣ села управители, началници, фелдшери или комисисиили за преглеждане смѣткитѣ на бившитѣ кметове. тръгнѣтъ изъ селата, селенитѣ сж дѣлжни да ги хранятъ отъ гърба си, безъ да имъ се заплати нито пукната пара. Турскитѣ ефендѣта поне даваха на дѣцата по 10—20 пари, за бакшишъ, или отъ благодарностъ. Нашитѣ пъкъ ефендѣта сж страшни грабаци. Хеле пъкъ ако нѣкоя община откаже да ги нахрани съ кокошки, хубаво масло и прѣзета, или пъкъ не даде на конетѣ имъ безплатно колкото ичмикъ искатъ, тѣжко и! Началника или нѣкой сгражаръ се растичватъ като бѣсни изъ селото

и псуватъ налѣво надѣно, догдѣто нещастнитѣ селени не имъ запълнятъ устата съ каквото имъ искать. Чудовишни произволи и злоупотребления ставатъ по напѣтъ села.

с. Чипоровци, Берковска околия. Рѣдко има личностъ, прекарала толкова много служби и усъвършенствувала така добръ крадението на общественитѣ пари, както бившия тукашенъ кметъ Цеко Поповъ; негова милостъ е билъ каиеръ при берковската земл. каса, депутатъ презъ 1883—85 год., членъ въ Лом. Окр. Съвѣтъ, и най сетѣтъ отъ 1888 до 21 Августъ м. год. кметъ на селото ни. Шестъ години е кметувало това деребейче и миналата година дойде комиссия за провѣряване смѣткитѣ на бившитѣ кметове. Макаръ на много нѣща тя не е обърнала внимание, но все пакъ тя е намѣрила, че кмета е открадналъ презъ това време общински пари 1254 лева и 55 стот. Отъ други източници ний узнаваме, че той е злоупотребилъ други, повече отъ 400 л. по разни начини. Издавалъ е фалшиви расписки, записвалъ лъжливи расходи, събиралъ жито за десѣтъкъ въ оки, а го предавалъ въ килограми, като задържалъ зедего въ лжеба си и т. н. Лица и прилика е билъ този човѣкъ на своя главатаръ, министръ. А мигаръ днесъ такива работи не ставатъ? Отъ такива издѣлници и много други, ний, селенитѣ най много теглимъ.

с. Угърчинъ, Ловченско. Давайте на поповетѣ още пари! Въ брой 35 на владѣшкия в. Съобщителъ свѣщенникъ Грозданъ Мурджовъ се оплаква че поповетѣ у насъ сѣ биле много слабо възнаграждавани, получавали по малко пари отъ колкото даже единъ III степененъ учителъ. Вѣрно ли е това, отче Гроздане? Да направимъ ли една проста смѣтка. Единъ третостепененъ основ. учителъ не получава 2000 лева. А единъ свѣщенникъ получава отъ държавата сухи пари 400 л.; за кръщение прѣзъ годината най малко 500 л.; за вѣнчаване — 400 л.; за погребения — 300 л.; за заклѣване въ сѣдилищата 200 л.; отъ водосвѣтъ. маслосвѣщение, курбани, рмсение и пр. най малко 200 л.; да ги съберемъ сега: 400+50+400+300+200+200 — всичко 2000 левчега едно връхъ друго. Тѣзи пари сѣ осигурени за поповетѣ. Отче Грозданъ завижда на учителитѣ, че взимали повече пари когато учителитѣ не веднѣжъ сѣ гладували и гладуватъ. Но за попа има ли гладна година? кой не е виждалъ по селата попо да нарами единъ купъ торби като послѣденъ просякъ? „Попското се не довършва“ казва поговорката; „що е попово то е готово“ казва друга поговорка. И не е ли така? Колко човали брашно истрѣсватъ тѣ въ леда, ами вълната, калчината? На малко ли янлѣшъ Христови служители имъ, които тайно и лихварство вършатъ? Отче Гроздане отъ в. Съобщителъ, янлѣшъ ти е смѣтката, че поповетѣ получавали малко пари!

Основнитѣ искания на социал-демократитѣ*).

Основнитѣ начала, за които всѣки членъ на социал-демократическата работническа партия сѣ всички сили се задѣлжава да се застъпва, сѣ:

1. Днешнитѣ политически и общественни наредби сѣ въ висша степенъ несправедливи и за това трѣбва сѣ най голѣма енергия да се воюва противъ тѣхъ.

2. Борбата за освобождението на работната класа не е една борба за класови привилегии и преимущества, а за еднакви права и еднакви длѣжности и за унищожението на всѣко класово господство.

3. Економическата зависимостъ на работника отъ капиталистѣтъ е основата на всѣко робство, и социалдемократическата партия се стреми, чрезъ замѣстването на сегашния начинъ на производството (надничарството) съ колективния трудъ, да даде на работника пълния доходъ отъ неговата работа.

4. Политическата свобода е необходимо предварително условие за економическото освобождение на работническата класа. Социалния въпросъ по този начинъ е нераздѣлимъ отъ политическия, неговото рѣшение зависи отъ този послѣдния, и е възможно само въ демократическата държава.

5. Като има предъ видъ, че политическото и економическото освобождение на работническата класа е възможно само при во-

дението на една обща и съединена борба, социалдемократическата партия си дава една обща организация, която предоставя на всѣка отдѣлна своя частъ да упражнява своето влияние за доброто на общото дѣло.

6. Като има предъ видъ, че освообождението на труда не е нито една мѣстна нито национална, а е една социална задача, която се отнася до всичкитѣ страни, гдѣто сѣществуватъ съврѣменнитѣ общественни наредби, социалдемократическата работническа партия, до колкото това позволяватъ законитѣ за сдружаванieto, смѣта себе си като частъ отъ международния работнически съюзъ, къмъ стрѣмленията на когото тя се присъединява

Гарибалди Боско и сицилийскитѣ Фаеци.

(Продължение отъ брой 88).

Следъ това Боско ме заведе да видимъ локала (помѣщението) на работническото дружество Fascio dei Lavoratori, на което той бѣше прѣдседателъ и, което броеше повече отъ 10,000 члена. Локалитѣ се намираше на първия етажъ отъ едно голѣмо здание; помѣщението се състоеше отъ двѣ голѣми зали и други нѣколко по малки стаи. Първата, по голѣмата зала, бѣше прѣдначинена за държане на манифестациитѣ и, които гласѣха:

Ако не се разрѣши социалния въпросъ, тогава буржуазната свобода е една измама.

Бовио.

Тамъ, дето нѣма равенство, свободата е лъжа?

Л. Бланъ.

Работници, окуражете се: бждѣщето е наше.

В. Хюго.

Пролетарии отъ всички страни, съединявайте се!

К. Марксъ.

Други по малки надписи гласѣха:

Да живѣе социализмътъ!

Да се организираме и да завладѣемъ

силата!

Солидарността е защитата на слабитѣ!

Работници, да работимъ за да живѣемъ, — не да живѣемъ за да работимъ!

Втората зала се наричаше червената зала, защото стѣнитѣ ѝ бѣха окрасени съ червения знамена на 63-тѣ синдикати, на които се дѣлеше фасциото. На дъното на залата се намираше бюста на учителя Карла Маркса. отъ двѣтѣ му страни образитѣ на Мацини и Гарибалди. До бюста се намираше едно чер-

вено знаме, подарено миналата година на Палермскитѣ работници отъ Майландскитѣ нѣмъ другари. На купето на стаята се намираха петъ стари знамена, които бѣха почти съврѣшенно испокѣсани и обезцвѣтени.

„Тѣзи“, ми каза Боско, сѣ знамената на старитѣ работнически съюзници, съ които буржуазията си служѣше въ врѣме на изборитѣ и празниците. Тѣзи работнически съюзи ние раздвижихме, накарахме ги да се разтурятъ и да влѣзжтъ въ нашитѣ фасчи. Тѣй щото старитѣ знамена станаха наши трофеи, знаци отъ побѣдата.

Когато Боско ме развѣждаше изъ малкитѣ стаи, въ стаята влѣзе единъ работникъ, който едвамъ си поемаше джѣтъ (той бѣше дошълъ бѣжишкомъ отъ провинцията Чирченти едно разгояние отъ 16 часа) за да събщи на Боско, че прѣдседателя на тамкашнитѣ фасчи, профессора Гизеппе Бивона е арестуванъ.

„Тѣзи арестувания“, каза пратеникѣтъ, „сѣ извършватъ поща и то безъ знанието на сѣдебнитѣ власти. Преди нѣколко дена доде единъ баталионъ солдати; ако бихме знаели това, ние щѣхме да обезоружимъ всичкитѣ солдати безъ да пролѣемъ ни една капка кръвъ; защото у насъ фасчитѣ броятъ 4000 члена при едно население отъ 14 000 души“.

„А коя е причината на тия арестувания?“ попитахъ азъ.

„Та знаемъ ли ние?“ ми отговори пратеникѣтъ. „Туй, което можъ да кажа е само фактъ, че вслѣдствие неплащаниято на работниците, селенитѣ се подигаха и всички рудници за сѣра сѣ затворени. Мизерията и гладътъ сѣ твърдѣ голѣми, но, при все това, отъ основането на фасчитѣ прѣстѣпленията се намалиха. Всѣка неделя една комиссия отъ „братя““

„Какви сѣ тия братя?“

„Ний наричаме братя членоветѣ на фасчитѣ. Всѣки недѣленъ денъ такава комиссия ходи изъ кръчмитѣ и учи братята да се не опиватъ, защото причината на всичкитѣ сбивания е виното.“

„Слушай, слушай!“ извика Гарибалди Боско, „какѣвъ горѣщъ народъ сме ний! Виждате ли какви корени е пустнало у насъ чувството на братство!“

Прѣвелъ: К. Ид.

МАЛКА КОРРЕСПОНДЕНЦИЯ.

Бѣлоградчинъ С. Орѣшецъ А. Н. съобщете предшнитѣ ви адреси
Брѣстовица. И-въ съобщете предшнитѣ ви адресъ
Копривщица. М. Ф. Дѣлжните още 5 лева.

ОБЯВЛЕНИЯ.

Излѣзе отъ печатъ

СБИРКА

ЧАСТЬ II.

Стихотворения отъ Стоянъ М. Поповъ.

Всички ония приятели, до които сѣ испратени поканитѣ за записване спомоществатели, нека ги повърнатъ въ най скоро врѣме. Сжщеврѣменно поржкитѣ да бждатъ придружени съ стойността, защото въ противенъ случай нѣма да се взематъ подъ внимание.

Както е съобщено и въ поканитѣ, който прѣдплаги, прави му се 30% отстъпъ.

Поканитѣ, придружени и съ стойността, да се повърнатъ на адресъ: Редакция в. „Революция“ — София.

Стоянъ М. Поповъ.

КНИЖОВНО ИЗВѢСТІЕ.

Само въ книжарницата Г. М. Какановъ въ гр. Казанлъкъ се намира за продажъ на цѣло Учебникъ по музиката отъ Г. Байдоповъ (второ прѣработено и допълнено издание) за трита класа. Цѣната е: За I Кл. л. 1; за II Кл. л. 1-25; за III Кл. л. 1-50. Испращатъ се на г. г. Книжаритѣ съ 30 % отстъпъ въ брой (паритѣ заедно съ поржкката) и съ 20 % — заедно съ поржкката ако се испрати стойността въ подписана полица за три мѣсеца.

2—3

ЩЕ СЕ ТУРИ ПОДЪ печатъ брошурата „Писма къмъ селенитѣ“ отъ Жоржъ Ренаръ. Т.-Пазарджикъ.

Отъ преводачѣтъ.

ПРОГРАММА И ОРГАНИЗАЦИОНЕНЪ УСТАВЪ на работническата социал-демократическа партия.

Цѣна 20 ст. Адресъ: Администрация на в. Социалистъ въ София.

Печатница „Напрѣдъкъ“ — София.

*) Долнето съставлява основнитѣ искания на германската социалдемократическа партия, вмѣстена въ нейната программа, изработена още въ 1869 год. въ Айсенахъ. Ний ги привеждаме тукъ, за да видятъ читателитѣ, какъ още преди 26 год. социал-демократитѣ сѣ борили неуморно за исканията, за които и днесъ се борятъ и за които ще се борятъ до тѣхното осъществление. Горното има значение като единъ драгоцѣненъ исторически документъ, за насъ, членоветѣ на международната работническа партия.

Отговоренъ-Редакторъ А. Ив. Гюзелевъ.